

אולסי פרי:

„הרגשתי שכל העבודה שלי יורדת לסמיון!“

תפסתי את אולסי פרי כמה דקות לפני שרץ עם חברתו, הדוגמנית תמי בן-עמי, לכיכר מלכי-ישראל, כדי להופיע לפני עשרות אלפי אוהדי הנלהבים של קבוצת מכבי תל-אביב, ושאלתי אותו:

אולסי, איך הרגשתי כשהורידו אותך מהמיגרש אחרי חמש עבירות?

נורא, פשוט נורא! הייתי כל-כך עצבני, שהיו צריכים לתפוס אותי כדי שלא אתפרץ. ניסו להרגיע אותי, אבל שום דבר לא עזר. הרגשתי שכל העבודה שלי, כל השנה, יורדת לסמיון. חשבתי איזה טיפש אני, איך יכולתי להגיע ברגעים כאלה קריטיים למצב של חמש עבירות. הרגשתי כל-כך רע, לא ידעתי מה איתי, כאילו שאני נמצא בחלל ריק.

חשבת שמכבי תנצח?

הייתי בטוח שננצח. לא היה לי כל ספק. עד הרגע שהורידו אותי מהמיגרש. תראי, אני יודע שהיו אנשים שפיקפקו בהצלחה שלנו. מפני שלא ידעו את היתרון שלנו במחצית הראשונה. אני די מתפלל על זה, מכיוון שמי שמכיר אותנו ויודע איך אנחנו משחקים, יודע גם שברוב המשחקים אנחנו די חלשים בהתחלה, ולקראת הסוף אנחנו תופסים שונוג.

מה קרה לך כשניצחתם?

מה אני אניד לך, הרגשתי פנטסטי, פנטסטי! אני יודע מה זה להפסיד. הרגשתי את זה טוב-טוב בשנה שעברה, כשהפסדנו בברלין, ותאמיני לי אני לא רוצה יותר אף פעם בחיים שלי להרגיש הרגשה כזו, אף פעם בחיים שלי! הרגשתי גא כשחקן של מכבי וכישראלי. הרגשתי כמו ישראלי גא. זו המילה.

מה הן תוכניותיך הקרובות?

אני נוסע לגניורוק, לבקר את הורי, החיים בניורג'רו, אבי מחלים מהתקפת-לב. טילפנתי אליהם לספר להם על הניצחון, והם סיפרו לי שראו אותי ואת ארל ויליאמס בתוכנית בוקר טוב אמריקה. הם הסריטו אותי על קסטת, ואני אראה את זה כשאהיה בארצות-הברית. תמי (חברתו הדוגמנית, תמי בן-עמי) מצטרפת אלי.

אתם מתחתנים?

את תהיי הראשונה לדעת על זה.

אינשאלדה.

אנה פונגר:

„נורא קשה לי, אני רוצה לברוח!“

אחרי הקרנת הפרק „הפיתרון הסופי“ בסידרה „עמוד האש“, הציע לי העורך שלי לראיין את ידידתו, העיתונאית הגרמניה אנה פונגר. אנה, ילידת ברלין, נולדה ב-1943 כגרמניה פרוטסטנטית. כיום היא נשואה לאדריכל הישראלי, אורי פונגר, יליד חיפה, ואם לעמוס, בן ה-8. שאלתי את אנה, שהתגיירה עם נישואיה, איך הרגשה כבת למישפחה גרמנית, שעל סיפוחיה נמנים גם קרובי-מישפחה שהיו חברים במפלגת הנאצית, כשראתה את הפיתרון הסופי:

נורא קשה לי לראות את זה, אני רוצה לברוח מזה. מצד שני אני צריכה לדעת. וזה כואב לי נורא. הרגשתי הראשונה היתה מאוד מוזרה. כבר אחרי הצפייה בחלקיה הראשונים של הסידרה הרגשתי שאני מקבלת רגשות יהודיים שלא היו לי כשהתגיירתי. אך כשראיתי את הפיתרון הסופי הרגשתי פשוט כיהודיה, הרגשה חזקה שלא היתה בי קודם לכן. אני נשואה ליהודי, יש לי ילד יהודי, וחשבתי לעצמי: מה היה קורה אילו אורי ואני היינו נולדים 20 שנה לפני שנור לדנו? מה היה קורה לנו?

עם הקרנת הסידרה הייתי בדילמה. הבן שלי, הצופה בסידרה מהתחלה, הוא בן של גרמניה ממוצא פרוטסטי-טנטי. במישפחה שלי, כמו בכל מישפחה גרמנית נור-מלית, היו דוידים ודודות נאצים. זה חלק מהמורשת שלי. אני לא יכולה לברוח מזה. זה חלק מהזהות שלי. אני מהדור הזה שגדל בשנות ה-50, אחרי המלחמה. החורים, הקרובים, המורים, לא רצו לדבר על המלחמה. על השואה. גילינו הכל לבד, והיינו מאוד חשדניים כלפי המבוגרים.

אני זוכרת שכסטודנטית נסעתי ברכבת התחתית לאוניברסיטה. ישבתי מול אנשים מבוגרים, וחשבתי: מי אתם? איזה פשע ביצעתם במלחמה? אני מהדור של הגרמנים, שבגיל רך למד מה קרה בדור של ההורי רים שלו. אהבתי את ההורים ואת המישפחה שלי, ומצד שני ידעתי שהם עשו משהו נורא, וזה היה הקונטרדיקציה הכי חזק של הילדות שלי — לאהוב אותם כקרובים ולא להבין ולא להיות מסוגלת לדבר ולשאל מה בעצם קרה להם בזמן הנאציונים.

הרגשתי את זה שוב כשחזיתי בפרק הפיתרון הסופי, לא, לא התביישתי. אני לא חלק ממה שקרה. הדור שלי הוא הקורבן של ההורים שלו.

אם אני חושבת שזה יכול לקרות שוב בגרמניה? אני פשוט לא יודעת. העם הגרמני עושה מה שאומרים לו. הוא מצייט במאה אחוזים. כיום יש בגרמניה דמוקרטיה, הגרמנים מקיימים אותה במאה אחוזים. מבחינת החוק זה לא יכול לקרות. מבחינה אנושית, זה עניין מסובך. אני מקווה שזה לא יכול לקרות פעם נוספת. אבל יש לי ספקות.

שלמה להט:

„מה את אומרת, גבעתיים זאת עיר?“

ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, שקוראים לו צ'יצ', החליט להעניק לתושבי תל-אביב תעודות-אזרח, שיעניקו להם הטבות מהטבות שונות, כמו, למשל, רחצה-חינם בחוף הקאנטרי קלאב ששמו בתל-אביב שונה לחוף-הצוק, או חנייה במקומות מרכזיים. ראש עיריית גבעתיים, יצחק ירון, התרגז על צ'יצ' ויצא בחריף נגד חלוקת כרטיסי-התושב, בטענה כי תושבי גבעתיים מבלים זמן ניכר מזמנם בעיר תל-אביב, וזה לא פייר, פשוט לא פייר. הוא גם הלך בלהעליב, וטען כי ראש-העיר מחלק תעודות כדי שלא ישמרו לב לזה שהוא סוגר תיאטרות ומועדונים. שאלתי את ראש-העיר מה יש לו להגיד על דבריו של ראש-עיריית גבעתיים:

ראש מועצת גבעתיים, את מתכוונת?

אדוני ראש-העיר, אני מתכוונת לראש עיריית גבעתיים.

מה את אומרת! לא ידעתי שיש שם עירייה. גבעתיים זאת עיר?

אתה צוחק, סניחה שלא הכנת, ובכי זאת מה דעתך על דבריו של יצחק ירון?

אני מתפלל על הסיגנון ועל הדרך שבא התבטא. זה לא תרבותי, וזה לא חברי. להגיד שצ'יצ' שקוע בבויז כל-כך עמוק. אם אני מבין, אז לפי דבריו לעיריית גבעתיים אין בעיות כלכליות. נו, יכול להיות שזה נכון. לגופו של עניין, תל-אביב היא עיר מטרופוליטנית, בירת הממזרח התיכון. המיסים של תושבי העיר הם שמאפשרים את מתן השירותים. אנחנו מעוניינים בהגנה, ומחפשים כל דרך לתת לתושבי העיר עוד תמריצים. אנחנו רוצים עוד תושבים בתל-אביב. באנו לכלל דיעה שאם נעניק לתושבים תעודת-תושב, שעם הצגתה יוכלו ליהנות מהנחות ומהטבות, אז אנשים ירצו להיות בתל-אביב.

תגידי לי, לא מגיע לתושב תל-אביב להתרחץ חינם בים שלו, המוחזק מהמיסים שהוא משלם? הוא צריך לשלם מיסים גם בשביל תושבי ירושלים? מה יש, בהרצליה לא משלמים כרטיסי-כניסה לים, ואף אחד לא צועק?

את יודעת — מה שיצעקו, שתהיה מהומה! יצחק ירון עושה לי שרות מצויין! ככה כותבים על זה בעיר תוניס. אם לא היתה קמה מהומה, מי בכלל היה כור תב על זה?

למה דעתך הוא צועק?

הגיחו לו! מה זה חשוב למה? זה לא רציני! אל תתפסי אותו על חם בשעת צער.